

Luc Vanmaldeghem

Grimbergen is in veel opzichten een dorp van schilders. Dat was het vroeger al, in het interbellum, toen talrijke schilders vaak vanuit Brussel naar Grimbergen kwamen om er in een nog bijna volkomen landelijke omgeving te werken. Maar dat is Grimbergen ook nu nog: hier werken zeer veel goede schilders. Eén van hen is Luc Vanmaldeghem, die in augustus 2007 tentoonstelde in de Ostzaal van de abdij. We stellen hem graag aan onze lezers voor.

Luc Vanmaldeghem begroet mij hartelijk. De kunstenaar is, getekend door het leven, blijkbaar gehaast om zijn verhaal vol emoties op mij los te laten. Hij werd geboren te Drongen op 17 augustus 1935. Zijn vader, André Vanmaldeghem, van beroep kunstmeubelmaker en zijn moeder Maria Haek, een modeontwerpster, waren zeer conservatieve burgers. Luc werd zeer christelijk en streng opgevoed. Bij het begin van de Tweede Wereldoorlog werd zijn vader naar Duitsland gedeporteerd om er te werken, en bleef zijn moeder met drie kinderen alleen achter. Luc ging naar de gemeenteschool in Drongen en daar kon hij tijdens de bezetting buiten de lessen ook een onderkomen vinden. Voor vermaak was er toen nauwelijks plaats .

Hij herinnert zich nog zeer goed de momenten dat hij door ziekte het bed moest houden en dat zijn moeder hem kleurpotloden en waterverf bezorgde: tekenen en schilderen waren toen al zijn geliefkoosde hobby. Dat bracht hem momenten van onschatbare waarde, een ware rijkdom. Toen hij zestien jaar oud was, ging hij sociaal secretariaat studeren in Gent, maar de druk die zijn ouders op hem uitoefenden werd hem te veel, zodat hij het na één jaar voor bekeken houdt. Om zichzelf te bewijzen ging hij toen op leercontract bij een plaatselijke bakker. Ondertussen volgde hij Franse lessen in het avondonderwijs en verrijkte hij zich verder door zelfstudie. Voor een artistieke opleiding was er op dat ogenblik helemaal geen tijd meer. Vanmaldeghem bracht zijn legerdienst - achttien maanden - in 1954 in Duitsland door. Hij werkte er in de bakkerij maar

werd na een tijd naar de administratieve dienst van zijn korps verplaatst: er was een tekort aan personeel.

Na zijn legerdienst slaagde hij bij een examen bij het sociale secretariaat in Gent en werd als operator-mechanograaf aangenomen. Door toedoen van zijn vader nam hij ontslag en werd hij gedwongen deel te nemen aan een examen van brievenbesteller. Helaas, bezuinigingsmaatregelen bij de Post leidden ertoe dat alle aanwervingen op het laatste moment geannuleerd werden, en zo staat Luc weer zonder werk. Stempelen wil hij niet, hij beschouwt dat als een vlek op zijn ziel en daarom neemt hij het besluit om terug te gaan naar zijn oude betrekking in Gent. Daar kan hij tijdelijk en zonder benoeming weer aan de slag. Ondertussen blijft hij zoeken om zich te verbeteren en schrijft hij zich in voor het examen van politieagent in Grimbergen. Hij slaagt daarin en komt in de wervingsreserve terecht. In 1959 wordt hij in het Grimbergse politiekorps opgenomen, zodat hij vanaf 1961 definitief in Grimbergen woont en werkt.

Daarmee is aan de moeilijkheden nog geen einde gekomen: pas na een heelkundige ingreep gevolgd door een moeizame en langdurige revalidatie zet Luc Vanmaldeghem zich definitief weer aan het schilderen. Luc is in het begin van de jaren zestig inmiddels vierentwintig jaar oud en schildert zonder ophouden. Als schilder is Vanmaldeghem een autodidact in een wereld waarin verschillende nieuwe kunstrichtingen vorm krijgen. Hij voelde zich altijd erg verbonden met de schilders van de Latemse School. Zo beschikte hij zelfs enkele jaren over een atelier in Deurle, een tijd waarin de Leiestreek zijn uitverkoren werkterrein was.

De schilderijen van Luc Vanmaldeghem zijn momentweergaven, de snelle indrukken van alledaagse taferelen die hij als het ware in zijn geheugen opslaat. Daardoor gaan ze sterk bij het impressionisme aanleunen. Met duidelijk zichtbare verftoetsen zijn het actuele en eigentijdse realistische

voorstellingen waarin licht, kleur en atmosfeer een belangrijke rol spelen. Luc Vanmaldeghem schildert afwisselend strandgezichten, interieurs, portretten, stillevenen en landschappen. Samen vormen die zoals hijzelf zegt 'de rode draad doorheen zijn leven'. Soms doet zijn werk romantisch aan, dan weer somber en dramatisch, emotioneel geladen en typerend voor de gemoedstoestand waarin hij zich bevindt. Vanmaldeghem is een mens die de natuur ervaart als een godsgeschenk. Talrijke plekjes van de gemeente Grimbergen zijn door hem op doek vereeuwigd.

Het leven, een seizoen (gedicht Luc Vanmaldeghem)

Ontkiemend zaadje

Mens worden met de reeds voorziene

opgeslagen waarden en gebreken,

zoals de knop van de roos

die tot bloei zal komen maar nooit

haarzelf ontdekken zal.

Oneindige zoektocht.

Hoe zal het mij vergaan?

Maar wat moet zijn zal zijn!

En hoe het ook moge verlopen,

net zoals de rozenknop, zeg ik:

"Geef kleur en geur aan je evenmens",

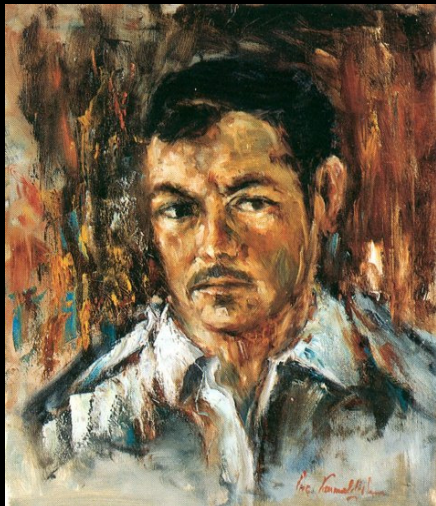
Dan pas kan je zeggen:

"Ik heb geleefd, genomen en gegeven."

Ik dank voor al het schone dat ik

gekregen heb en beschouw mijn lief en leed
als het zaad voor de komende lente,
Nog betere vruchten tegemoetziende.
Hoe dit seizoen ook eindigt,
dat God mij toelaat zijn wegen te betreden,
ook al liggen deze met doornen bestrooid.

Mijn tegenslagen draag ik op aan hen waar ik faalde
Ik zeg: "tot later allemaal en zeker aan hen
die dachten dat ik nooit met ze begaan was".

Hij laat zich inspireren door de dagdagelijkse dingen en niets ontgaat aan zijn scherpe waarnemingszin. Zijn nogal turbulente leven heeft ook tal van zijn werken beïnvloed. Zijn gezin en in het bijzonder zijn twee kinderen uit een eerste huwelijk nemen in één van zijn werken een voorname plaats in. Via de kunst brengt hij liefde en tederheid tot leven. Sommige werken zijn dan weer somber, met een kleurenpalet van blauw, zwart en bruin. Hij schildert afwisselend met het penseel en met het mes. Als het in zijn leven weer even tegenzit, trekt hij zich in zijn atelier terug om er te werken, volgens hem 'een therapie om bepaalde dingen te verwerken en zijn emoties in beeld te brengen'. Ondanks de tegenslagen in zijn leven blijft hij zich in zijn atelier toch onafgebroken en met ijver afreageren. 'Het lijkt wel of de kunst mij al die jaren heeft rechtgehouden!' zo zegt hij tot besluit. Of hoe een kunstenaar dankzij zijn artistieke fijngevoeligheid

de chaos van de 20e eeuw overleeft, zoals het heet in het boek *Luc Vanmaldeghem, Kunst Baart Gunst*.

Tekst: Stany Moortgat